

Arrest

nr. 125 189 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 28 juli 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. X van 14 oktober 2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

Op 18 november 2009 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 26 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij wederom een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 70 187 van 24 november 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

Op 3 augustus 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 1 juli 2012 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 6 augustus 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in, om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 september 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 30 mei 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 18 juni 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in functie van haar partner.

Op 4 december 2013 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen expliciete wettelijke basis vermeldt.

In een tweede onderdeel van het middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 41 van de vreemdelingenwet en stipt ze aan dat de verwerende partij door van haar te eisen dat ze een duurzame en stabiele relatie van twee jaar aantoonde, voorwaarden toevoegde die niet in de wet staan. De wet vereist slechts een duurzame en stabiele partnerrelatie.

In een derde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Zo worden de voorgelegde bewijzen elk apart beoordeeld en gebeurt er geen globale afweging. Zo verduidelijkt de verzoekende partij dat haar foto van 17 oktober 2011 wordt beoordeeld als geen bewijs van een duurzame relatie. Zij meent dat deze foto in samenhang met de andere stukken dient te worden bekeken. In de verklaring van 15 september 2013 bevestigt haar partner dat zij hem in 2011 is komen helpen in het huishouden tijdens een herstelperiode na een operatie die hij had ondergaan. De bewuste foto toont aan dat verzoekster werkte in het huishouden en is genomen in de gezinswoning. Hiermee is dus aangetoond dat ze elkaar al kenden in 2011. Het attest van inburgering vermeldt het adres van de woning waar ze samenwonen. Hoewel zij op dat ogenblik volgens het rijksregister nog op een ander adres woonde, toont dit wel aan dat zij al in 2011 een band had met dit adres en de bewoner van dit adres. Verzoekende partij meent dat zij hierdoor kan aantonen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Wat betreft het eerste onderdeel van het middel kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van

8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De beschouwingen van de verzoekende partij dat er “geen” expliciete wettelijke basis wordt vermeld, kunnen niet worden gevolgd. De motiveringsplicht vereist niet dat enkel een verwijzing naar een wet een wettelijke grondslag kan vormen voor een beslissing. De beslissing kan evengoed verwijzen naar een artikel uit een lagere rechtsnorm voor zover deze dan niet in strijd is met een hogere rechtsnorm. Dit voert de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar middel evenwel niet aan. Zij stelt enkel dat er geen verwijzing is naar een expliciete wettelijke basis.

In een tweede onderdeel van haar middel meent de verzoekende partij dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt.

Ook hier kunnen de beschouwingen van de verzoekende partij niet worden gevolgd.

Het toepasselijke wetsartikel is artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)

(...)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een

periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Uit deze bepaling volgt aldus wel degelijk dat indien de partners niet kunnen aantonen dat ze voorafgaand aan de aanvraag minstens 1 jaar hebben samengewoond in België of een ander land of wanneer zij niet kunnen aantonen dat ze een gemeenschappelijk kind hebben, zij moeten aantonen dat ze elkaar al tenminste twee jaar voor de aanvraag kennen EN het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of met elektronische berichten met elkaar contact onderhielden EN dat zij elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben EN dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen. Aldus wordt geen voorwaarde aan de wet toegevoegd.

Wat betreft het derde onderdeel kan de verwerende partij gevolgd worden waar ze stelt dat de foto geen afbeelding vertoont van de partner. Zodoende kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de verzoekende partij op dat ogenblik huishoudelijk werk verrichtte in het huis van haar partner. Aan de hand van deze foto kan evenmin nagegaan worden in welk huis de verzoekende partij zich op dat ogenblik bevond. Daarnaast is het zo dat van getuigenverklaringen en een eigen verklaring van de partner weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet enerzijds op het gesolliciteerd karakter van getuigenverklaringen en anderzijds de onmogelijkheid tot verificatie van de waarachtigheid van dergelijke verklaringen.

Zelfs aangenomen dat uit deze verklaringen samengenomen met het attest van burgerschap van 22 juli 2010, kan worden aangenomen dat de verzoekende partij haar partner al kende sedert 22 juli 2010 gelet op het gegeven dat het attest van burgerschap het adres van de partner van de verzoekende partij vermeldt, dan nog voldoet zij niet aan alle voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Immers moet zij niet alleen aantonen dat zij elkaar al kennen twee jaar voor de aanvraag maar dient zij ook nog het bewijs te leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of met elektronische berichten met elkaar contact onderhielden EN dat zij elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben EN dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen. Deze laatste vereisten kunnen niet afgeleid worden uit de voorliggende stukken. Het attest van burgerschap toont niet aan dat de verzoekende partij op dat ogenblik effectief samenwoonde met haar Belgische partner. Op dat ogenblik woonde de verzoekende partij volgens het rijksregister op een ander adres. De verklaring van wettelijke samenwoning dateert slechts van 18 juni 2013 en is dus te recent om te kunnen bewijzen dat zij elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag minstens driemaal hebben ontmoet voor een duur van 45 dagen of meer.

Ook samengenomen tonen de voorgelegde stukken niet aan dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden aangaande de duurzame en stabiele relatie zoals uiteengezet in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de door haar aangevoerde schendingen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de Richtlijn 2003/86/EG) en van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG en stelt dat de bestreden beslissing onder de toepassing van dit artikel valt. Zij stipt aan dat de bestreden beslissing op geen

enkele wijze te kennen geeft dat er rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst.

Hierbij dient de Raad aan te stippen dat de verzoekende partij niet onder de toepassing van deze Richtlijn valt. Zo bepaalt artikel 2 van de voormelde Richtlijn wat onder het begrip 'gezinshereniger' dient te worden verstaan en dit is "onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden". In casu is de gezinshereniger een Belg. Artikel 3 van dezelfde richtlijn bepaalt uitdrukkelijk "Deze richtlijn is niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie." De verzoekende partij kan zich aldus niet beroepen op de schending van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG. Met haar betoog maakt zij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk aangezien zij enkel verwijst naar de inhoud van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG en zij meent dat de bestreden beslissing hieraan niet voldoet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU